

Ing. Jaroslav Zahel,
správce provoz. odděl.
vyš. prům. školy v Praze XVI.
Praha II. Podskalská 6.
Tel. 461-75.

*Original. Kopie sestavená
" Úst. Rozhlasu, upř. pro
by o Rozhlasu "*

V Praze, dne 16. VI.
1945.

Tit. Čs. Rozhlasu
Praha XII. Stalinova tř.

ZAHEL Jar.

Hlásím se do řad Bojovníků Rozhlasu a nabízím současně své informa-
ce, omezené místně zčásti na I. patro, převážně pak na podzemní brašnář-
skou dílnu fy. Šmíd, v rohovém domě Stalinova třída č. 14 - Balbínova ul.
časově pak na sobotu dne 5. května 1945, asi od 13hod. 30min. ~~asi~~ do 18hod

Podrobnosti shrnuji takto :

Dne 5. května 1945, vida náladu v městě dal jsem vyvěsit připrave-
né československé prapory na budovu mnou vedené školy v Praze II.,
Černá ul. 9. / Marathon / a po malém zdržení jsem odcházel domů.

Po dvanácté hodině / snad 12.15 / zaslechl jsem volání Rozhlasu
o pomoc. Bez přesného plánu, vybral jsem z komory asi 1m dlouhou, čtyř-
hranou tyč oceli značky Poldi max. spec. profilu 10x10 mm a obleknuv
černý gumový plášť a černý klobouk, spěchal jsem, aniž jsem dojedl při-
pravenou polévku, k železničnímu mostu, kde jsem tušil nejbližší zbraně.

Zastihl jsem zde hlouček lidí v poslední fázi odporu, kdy se už
octla první puška v rukách nějakého vodáka. S tím jsem se odebral na
roh vily proti Vyšehradské Sokolovně s úmyslem získat další zbraně.
Vnikl jsem do Sokolovny, s několika málo muži, kde umístění domobranci
odmítli po dobrém vydat zbraně.

Po krátké rozmluvě s jedním ze svých absolventů, p. Jungrem, bytem
v Praze VI, Libušina 228 o přerušení telefonního vedení Sokolovny, ude-
řili jsme znovu na hlídku, která po krátkém tahání přestala klást odpor.
Za ukořistěnou pušku zanechal jsem v noclehárně za kavalcem svoji
první zbraň - ocelovou tyč, kterou jsem tam už následujícího dne nenašel.

Aniž jsem se zdržoval hledáním větších zásob zbraní v Sokolovně,
běžel jsem s ukořistěnou puškou Vyšehradskou tř., skočil jsem u Tro-
jické ul. do nákladního auta, které mne s jinými chtělo zavést k Žen-
skému Domovu na Smíchově pro další zbraně. Obávaje se průtahu sesko-
čil jsem a vrátil se do Benátské ul., kde jsem naskočil na jiné ná-
kladní auto, s několika už ozbrojenými mladíky. Toto auto dojelo až
k zubnímu ambulatoriu, kde jsme byli upozorněni na střelbu a vysedli.

Při následujícím pěším pronikání na Vinohrady narazil jsem u brá-
ny býv. Anatomického ústavu na dva něm. vojíny, kteří se po výzvě hned
vzdali, takže jsem mohl - zprvu sám, - za chvíli následován jinými, vnik-
nout do kanceláří, kde jsem přinutil přítomné 2 vojíny a asi 5 žen k
otevření skříní a zásuvek, a vydání nemnohých patron, převzatých druhými.
Při odchodu setkal jsem se u vrat s druhým svým absolventem, p. P o ň-
kou a několika mně jménem neznámými žáky našich nižších ročníků.

Protože jsem měl do té doby stále málo munice, vnikl jsem do sa-
natoria " Sv. Bernardy", kde sice přítomný personál tvrdil, že nemají
zbraní, kde ale také po krátké pútece a po vniknutí druhých oknem do
přízemku nám byly vydány patrony jednou sestrou, pravděpodobně Češkou .

U staré Sokolovny, před " Lékařským Domem" byly první stopy krva-
vého boje. Pronikl jsem náměstím Petra Osvoboditele, kde se ozývala
střelba a kde ležel první německý vojín na kolejích, druhý v průjezdu
rohového domu vedle uzenářství.

Nezdržuje se dlouho na začátku ulice Balbínovy, ostřelované ze
" Smetanky" obešel jsem v občasně střelbě Vinohradské Divadlo a " Dům ze-
mědělské osvěty". Tam jsem potkal učitele Šmída /?/ ze smích. prům.
školy v civilním obleku a s puškou v ruce, a snadno dospěl do rohové-
ho domu v Balbínově ulici proti Rozhlasu.

Po krátkém obhlédnutí situace ve druhém patře našel jsem vhodné
stanoviště v bytě prvního patra a po vystřílení své munice pújčil

přijel jsem svou pušku na chvíli střelcům pod oknem v první místnosti I. ího patra, kteří už měli menší zásobu nábojů a odešel jsem si pro další municí. Sehnal jsem ji před domem zahájil jsem opět palbu z podzemní dílny p. Šmída, umístěné velmi výhodně proti okénkům do kotelnny. Palebná síla našeho domu nebyla veliká, ze začátku na př. 2 až 3 pušky v podzemí a asi stejný počet v prvním patře. V podzemí byla většina z nich v rukou uniformované stráže, v prvním patře v rukou civilně oděných mužů. Z mužů, střídajících se v podzemí mohu se dobře upamátovat na zavalitějšího muže střední, spíše menší postavy ve žlutém nepromokavém plášti, kterého jsem považoval za civilního strážníka. S těmi bránili jsme Němcům v přístupu k oknům a donutili je k sestupu do nižších pater, později do suterenu, takže naše palba byla opětována stále slaběji.

Porozmluvě s jedním z policistů, jehož jménu jsem chybně rozuměl jako P e š k a, a který se choval velmi statečně, podařilo se nám dosáhnouti telefonického spojení s Rozhlasem, odkud nám kdosi oznámil, že už nemáme střílet do II!, ale do I. patra. Později mám bylo telefonické dohovořívání zmařeno. Upravil jsem proto z lepenky, která ležela na stole v zadní místnosti, megafon, kterým jsme se v přestávkách mezi střelbou dohovořovali s lidmi v oknech ve II. a později v I. patře Rozhlasu, kam střílat. *(Zpráva pro příjimatel z Rozhlasu číslo 47)*

Dověděvše se, že Němci drží stále schodiště, vzali jsme toto pod palbu, jakmile nám došla munice ve větším množství. Tou dobou začal už boj organisovat muž v uniformě čsl. št. kapitána, bydlící ve stejném domě, kterého jsem po 14 dnech vyhledal a přihlásil se mu k příp. informacím. Byl to pán. Ed. T a u c .

Boje nabyly rušnosti a spádu tím, že došly ruční granáty, docela byla přinesena i jedna pancéřová pěst vysokým mladíkem z T N. Pěsti jsme zatím nehodlali použít, protože došla zpráva, že se blíží německý tank.

Vystřídán ve střelbě mladším mužem, z něhož si pamatuji jen rozčuchanou kšticí a to, že zůstával do půli těla nekryt v okénku, byl jsem požádán zmíněným už strážníkem o vyhledání telefonního čísla obchodníka Šarbocha, které bez brýlí nemohl ze svého notýsku přečíst. Telefonoval svojí paní. Jak jsem se po skončení bojů dověděl - naposled. Zemřel po těžkém zranění, které utrpěl následujícího dne opět při hájení Rozhlasu, jak mi jeho paní sdělila, když jsem chtěl pozdravit svého spolubojovníka. Č e s t mu ! Jmenoval se Pejša.

Zavolal jsem i svou rodinu, abych podal zprávu, že se mi daří dobře a dal dceři naslechnout detonacím ručních granátů a pušek.

Kolem 16. hodiny vyšla ze zadních vrat Rozhlasu velká skupina něm. vojáků a zaměstnanců, z nichž část padla.

Obětavou akcí dvou hochů z oken dílny byl zachráněn i mladík, ležící na ulici po zásahu do horní části levého stehna. Akci jsme kryli zuřivou palbou. Raněný byl ošetřen dobrovolnou sestrou a odvezen.

U vchodu do dílny padl i další civilista, ale toho, stejně jako dalšího padlého strážníka / Paříka ? / jsem stěží uzřel.

Nakonec přišel do domu a později i do dílny můj další abiturient p. Jar. Šplíchal z Prahy XII, Milešovská 3.

Po dobytí zadních vrat rozhlasu vnikl jsem do budovy a obsadil vnitřní schodiště přízemí, kam po nějaké chvíli přišel zmíněný již učitel smíchovské školy, tentokrát už v čsl. uniformě.

Vzhledem ku skončení boje a dostatečnému množství policejních strážníků s kterými jsme odzbrojovali některé, uvnitř uzavřené vojíny, považoval jsem další svou přítomnost v budově a odešel asi v 18 hod. ohlušen detonacemi, se zhmožděným žebrem, unaven, ale šťasten výsledkem, který jsem v té chvíli za definitivní. Při mém odchodu míjel právě zadní vchod budovy policejní nebo četnický hlasek, s bílým praporem, vyzývající k odevzdávání zbraní. Vyhověl jsem této výzvě, ač druhý den jsem pocítil tíhu tohoto kroku, když jsem musil si ~~druhý den~~ opatřit novou pušku.

Pro příjimatel zprávy

Československé Republice Zdar !

Jug. Zahel